

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

16 ΙΟΥΝΙΟΥ 1928

ΔΡΙΘ 24

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΑΓΩΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Με πολλήν λύπην παρατηροῦμεν ὅτι ὀλίγοι τινὲς ἐξακολουθοῦν ἀκόμη ἀγωνιζόμενοι, per fas et nefas, ὑπὲρ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου. Δημοσιεύουν ἄρθρα, οὐχὶ ἅπαξ ἀσυνάρτητα, ἐν τῷ τύπῳ, δαπανῶντες οὐκ ὀλίγα ἐκδίδουν ἐφημερίδα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑβρίζονται κληρικοὶ μὲ τὰς χυδαιοτάτας τῶν ὑβρεῶν καὶ συκοφαντοῦνται, διότι φρονοῦν ὅτι ἡ μεταβολὴ ἢ μᾶλλον ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου κατέλυσε τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ὀλίγοι οὗτοι εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ὑποστηρίζονται ὑπὸ τινων πολιτευομένων, εἴτινες ἡ αἵστα ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ ζωτικὰ τῆς Ἐκκλησίας συμφέροντα, καὶ δὴ ὑπὸ ἀμαθῶν τινων μοναχῶν, ἀγνοοῦντων τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἀποβλέπει εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων οὐχὶ διὰ τῆς παρατηρήσεως μηνῶν καὶ ἡμερῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς πίστεως καὶ τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κατέκρινε τοὺς παρομοίους ἰουδαίζοντας Γαλάτας: «ἡμέρας παρατηρεῖσθε καὶ μῆνας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτοὺς φοβοῦμαι ὑμᾶς μήπως εἰκῆ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς» (Γαλ. 4, 10—11). Ἡ τοιαύτη ἀληθῶς ἀντίληψις εἶνε καθαρῶς Ἰουδαϊκὴ εἶνε στενὴ καὶ περιορισμένη, ἐνῶ τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας εἶνε εὐρύτατον καὶ ἐλεύθερον. Δὲν περιορίζεται ὑπὸ τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου. Ὁ Θεὸς εἶνε Πνεῦμα ἀπειρον καὶ δὲν λατρεύεται ἐν τούτῳ μόνον ἢ ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἀλλὰ πανταχοῦ ὑπὸ παντός καὶ ἐν παντὶ χρόνῳ.

Τὸ ἡμερολόγιον δὲν εἶνε διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ τῶν θεοπνευστῶν Ἀποστόλων. Λέγεται Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ ἦτο ἄρα ἐν χρῆσει πρὶν ἢ ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐν τῷ κόσμῳ, ὅστις ἐδίδασκε τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἀλήθειαν καὶ ἔπαθεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ὡς δὲν ἐδίδαξε περὶ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ εἴδους τοῦ πολιτεύματος, περὶ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας, οὕτω δὲν ἐδίδαξε περὶ ἡμερολογίου, τὸ

ὁποῖον ἐφευρέθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων πρὸς εὐκολίαν αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιστημονικὰς προόδους τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης, ἣτις οὐδαμῶς ἀντίκειται πρὸς τὴν ἀληθῆ καὶ ἀνόθευτον θρησκείαν.

Κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα ἐγένετο ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἕρις καὶ ταραχὴ μεταξὺ τῶν μοναχῶν εἰς ποίαν ἡμέραν πρέπει νὰ τελῶνται τὰ μνημόσυνα, ἐν ἡμέρᾳ δηλ. Σαββάτου ἢ Κυριακῆς. Ἡ Ἐκκλησία δι' ἐγκυκλίων καθώρισε τὸ ζήτημα καὶ ἡ ταραχὴ κατέπαυσε. Οἱ ἀληθεῖς ἐκεῖνοι μοναχοὶ ὑπηκούσαν εἰς τὴν ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ σήμερον οἱ ὀλίγοι μοναχοὶ δὲν ὑπακούουν καὶ ὑβρίζουν τοὺς πατριάρχας καὶ τοὺς κληρικούς διότι, ἐκ ζήλου «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν», φρονοῦν ὅτι ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἣτις πολεμεῖται ὑπὸ τῆς γαυριώσεως ἀσεβείας, τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν ποικιλωνύμων προπαγανδῶν.

Ἐπεθύμουν τὸν ζῆλόν των καὶ τὴν ἐργασίαν ταύτην οἱ ὀλίγοι μοναχοὶ καὶ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ νὰ στρέψουν ἀλλαχοῦ· νὰ στρέψουν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν ἀνορθώσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ κατὰ τῆς ἀσεβείας καὶ τοῦ ἀθέου Κομμουνισμοῦ. «Ὁ θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι». Ὑπάρχει ἀνάγκη ἐργατῶν ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, ἐργατῶν εὐσεβῶν μὲ πίστιν καὶ ζῆλον «κατ' ἐπίγνωσιν». Ὁ χριστιανικὸς ἀγρὸς ἔχει ἀνάγκην καλλιέργειας διότι μένει ἀκαλλιεργητὸς καὶ οὕτω ἀναπτύσσονται καὶ αἰξάνονται τρίβολοι καὶ ἄκανθα. Ἀντὶ λοιπὸν ν' ἀγωνίζονται ὑπὲρ τοῦ ὅλως ἀδιαφόρου ἡμερολογίου, θὰ ἦσαν ἐπαίνου ἄξιοι καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἐὰν εἰργάζοντο ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν μορφώσεως τῶν χριστιανῶν. Οὕτω ἔπραττον πάντοτε οἱ ἀληθεῖς μοναχοὶ· κατήχοντο ἀπὸ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν κοινωνίαν, οὐχὶ διὰ νὰ φέρουν «διχαστάσας καὶ ἕριδας», ἀλλὰ διὰ ν' ἀγωνισθοῦν γενναίως ὑπὲρ τῆς πολεμουμένης πίστεως καὶ τῆς εὐσεβείας. Οὕτω δὲ ἡ χριστιανικὴ κοινωνία ἐξεΐμα καὶ ἐσέβετο αὐτούς.

Ἀλλὰ σήμερον ὑβρίζουν τοὺς ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας καὶ σκανδαλίζουν τὰς συνειδήσεις τῶν χρι-

σιανών διότι, χωρίς να μεταβληθῆ κεραία ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων διδασκαλιῶν, τιμᾶται ὁ Ἅγιος Δημήτριος π. χ. δεκατριεὶς ἡμέρας ὕστερον. Οὕτω δὲ ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν ἔχουν τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην ἥτις «πάντα στέγει, πάντα ὑπομένει», ἥτις «οὐδέποτε ἐκπίπτει». Οὐδὲν ἀληθῶς ὑπάρχει ἀγιώτερον καὶ θειότερον τῆς ἀγάπης. «Ἀγάπης οὐδὲν οὔτε μείζον, οὔτε τι ἴσον ἔστιν, οὐδὲ αὐτὸ τὸ μαρτύριον. Ἀγάπη γὰρ καὶ χωρὶς μαρτυρίου ποιεῖ μαθητὰς Χριστοῦ, μαρτύριον δὲ χωρὶς ἀγάπης οὐκ ἂν ἰσχύσειν τοῦτο ἐργάσασθαι», λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος (εἰς τὸν Μάρτυρα Ρωμανόν). Ὁ φανατισμὸς δὲν εἶνε ἀληθῆς πίσις καὶ ἀγάπη. «Ὁ φανατικὸς, λέγει τις τῶν νεωτέρων, εἶνε πάντοτε ἐσωτερικῶς ψυχρὸς· πᾶς φανατικὸς εἶνε ἐν τῷ βίβει τῆς καρδίας του κατεψυγμένη οὐσία. Ἡ θερμότης εἶνε ἐπιπολαία, ἡ ψυχρότης δὲ καὶ ἡ ἀδιαφορία του ἀποζημιούται διὰ τοῦ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς ἐξωτερικότητος καὶ τῆς ἐμπειρίας παραφόρου χαρακτῆρος».

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία προθύμως θὰ δεχθῆ τοὺς ὀλίγους τούτους μοναχοὺς καὶ χριστιανούς, ἂν θελήσουν νὰ ἐργασθῶν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας. Οἱ πόδες δὲν διευθύνουν· οἱ χριστιανοὶ ὑπακούουν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν. «Οὐ γὰρ ἔστιν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλ' εἰρήνης» (Α΄ Κορινθ. ιδ', 33). Ταῦτα λέγομεν ἐξ ἀγάπης πρὸς αὐτούς, εἰ καὶ πολλάκις ἐλέχθησαν, ἀλλ' ὡς ὁ σοφὸς Πλάτων ἐν τῷ Γοργία (498 ε') λέγει: «Καὶ δις γὰρ τοι καὶ τρις φασὶ τὰ καλὰ καὶ ἀληθῆ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖσθαι».

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Η ΒΑΒΕΛ ΤΗΣ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΟΣ

Ἀπὸ χρόνων ἀμνημονεύτων ἡ ἀνθρωπότης, βασιζομένη καὶ εἰς μόνον τὸ γεγονός τῆς ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου καταπληκτικῶς σοφῆς σκοπιμότητος, συνεπέριαινε περὶ τῆς ὑπάρξεως παντοδυνάμου καὶ πανσόφου Δημιουργοῦ. Ὅτι δὲ ἡ ἀνθρωπότης πολὺ ἐνωρὶς εἶχε στρέψει τὴν προσοχὴν της εἰς τὴν ὄψιν ταύτην τῆς φύσεως, ἀρκοῦν νὰ ἀποδείξουν καὶ πολλοὶ ψαλμοὶ (π.χ. δ' 138) καὶ τὰ 40 καὶ 41 κεφάλαια τοῦ βιβλίου τοῦ Ἰώβ. Ὑπάρχουν συγγράμματα ἀπολογητικά, τὰ ὁποῖα, πραγματεινόμενα εἰδικῶς περὶ τῆς ἐν τῇ φύσει σκοπιμότητος, ἀποτελοῦν τὴν λεγομένην «Φυσικὴν Θεολογίαν», ἡ ὁποία οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἢ ἐπίτομος καὶ ζωηρὰ ἐκθεσις τούτων ἀκριβῶς τῶν παρατηρήσεων καὶ συμπερασμάτων, τὰ ὁποῖα ἔκαμνεν ἀνέκαθεν ὁ ἀνθρώπος ὡς μελετητῆς τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀπλοῦς αὐτῆς θεατῆς. Ἡ ἐντύπωσις, ἢ παραγομένη ἐκ τῆς ἐν τῇ φύσει σκοπιμότητος, φυσικὸν ἦτο νὰ παραγάγεται βαθυτάτη καὶ ἀνεξάλειπτος.

Ἐν τούτοις ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι διακηρύττουσιν ὅτι ὅλα αὐτὰ αἱ ἰδέαι τῆς σκοπιμότητος ἐπαλαιώθησαν· ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ σκοπίμου σχεδίου ἐν σχέσει πρὸς τὸν κόσμον εἶνε μία «φαντασιοπληξία» ἀπλή, ὅτι δὲ ὅλα, ἐπομένως, τὰ τὰ σχετικὰ ἀπολογητικὰ βιβλία πρόκειται πλέον νὰ καταδικασθῶν εἰς λήθην ὀριστικῆν. Τὸ δυστύχημα εἶνε, ὅτι τοιαῦται ἰδέαι διαδίδονται εὐρέως, ὑπάρχουν δὲ πολλοί, μάλιστα δὲ ἀπὸ τὰς τάξεις τῆς ἀμελετήτου καὶ ἀκαταρτίστου νεολαίας, ἡ ὁποία ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας της ῥίπτεται πάντοτε πρὸς τὸ καινὸν ἢ καινοφανές, οἱ ὁποῖοι τὰς ἐγκολποῦνται ἀκριτῶς. Τόσον δὲ περισσότερον ἀσπασταὶ γίνονται αἱ ἰδέαι αὐταί, ὅσῳ οἱ φορεῖς καὶ οἱ κήρυκες τῶν ἀνήκουν μᾶλλον εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐπιστημόνων, τινὲς δ' ἔξ αὐτῶν συμβαίνει νὰ ἦνε καὶ διακεκριμένοι καὶ διὰ τοῦτο ἀσκούντες περισσότερον κῆρος.

Ἴδου π. χ. τί λέγει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εἰς ἐκ τῶν αὐθεντικώτερον ὀμιλούντων περὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ζητημάτων, ὁ Romanes, πραγματευόμενος περὶ τῶν ὑπὲρ τῆς ὀργανικῆς ἐξελίξεως ἐπιστημονικῶν δεδομένων:

«Πρὸ ἡμῶν ἔχομεν δύο, καὶ δύο μόνον ὑποθέσεις. Τούτων ἡ μία εἶνε ἡ τοῦ λογικῶν σχεδίου ἐν τῇ δημιουργίᾳ· ἡ δ' ἑτέρα εἶνε ἡ ὑπὸ τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς, γειομένης ἐν διαρκείᾳ ἀναριθμητῶν αἰώνων ἐν τῷ παρελθόντι. Θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς θετικῶς ἀποδεδειγμένη ἡ ὑπαρξὶς λογικῶν σχεδίου ἐν ἡ περιπτώσει καταρθούτο νὰ δειχθῆ ὅτι πάντα τὰ εἶδη τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῶων ἐδημιουργήθησαν, ἥτοι παρήχθησαν αἰφνιδίως κατὰ τὴν μᾶλλον σύνθετον ὑφὴν τῆς ὑπάρξεώς των. Διότι ἄλλως εἶνε ἀκατανόητον τὸ ὅτι ἄλλη αἰτία, καὶ οὐχι νοῦς, ἠδυνήθη τόσον καλῶς καὶ δὴ καὶ ἀμέσως νὰ προσσαρμόσῃ τὸν ὀργανισμὸν πρὸς τὸ περιβάλλον. Ὅστε ἡ ὅλη διένεξις μεταξὺ τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς καὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ λόγου ἀφ' ἑαυτῆς μεταπίπτει εἰς τὸ ζήτημα, ἂν πάντα τὰ εἶδη τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῶων ἐδημιουργήθησαν κενωρισμένως, ἢ μήπως ἀνεπτύχθησαν βραδέως κατ' ἐξέλιξιν; Ἐὰν τὸ πρῶτον, τότε ἡ ὑπὲρ τοῦ ὑπερφυσικοῦ νοῦ ἀπόδειξις παραμένει ἀκλόνητος. Ἐὰν δὲ τὸ δεύτερον, τότε ἡ περὶ τοῦ λογικοῦ σχεδίου ἰδέα δέον νὰ ἐγκαταλειφθῆ διὰ παντός... Οἱ ὀπαδοὶ τῆς φυσικῆς θεολογίας δὲν δύνανται πλέον νὰ ἀσπάζωνται τοὺς συλλογισμούς της, χωρὶς νὰ παραβαίνουν ἐν συνειδήσει τὴν μοναδικὴν λογικὴν ἀρχήν, ἥτις χωρίζει τὴν Ἐπιστήμην ἀπὸ τὸν φειχισμόν».

Τοιαῦται ἐπιστημονικαὶ δηλώσεις, προερχόμεναι ἐκ τόσον αὐθεντικῶν κύκλων καὶ διατυπούμεναι κατὰ τρόπον τόσον λαϊκόν, ἀναντιρρήτως ἀσκούν μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν διανοιῶν τῶν μέσης ἀναπτύξεως ἀνθρώπων. Διότι οὗτοι δὲν γνωρίζουν ὅτι συλλογισμοὶ παρόμοιοι οὐδεμίαν ἔχουν βάσιν, καὶ μάλιστα δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Δὲν ἔχομεν ἐνταῦθα σκοπὸν νὰ ἐρευνήσωμεν πῶς ἐξηγεῖται τὸ γεγονός αὐτό, ὅτι δῆλα δὴ πολλοὶ εὐφυεῖς ἐπιστήμονες, ἐνῶ ἐξ ἴσου καλῶς γνωρίζουν τὰ τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, μ' ὅλα ταῦτα ὅμως διαφρόως ἐκθέτουν τὰ ὀριστικὰ της πορίσματα. Ἀρκεῖ

νά παρατηρηθῆ τοῦτο μόνον: ἂν ὁ πιστὸς χριστιανὸς δυσκολεῦεται πολὺ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀγνωστικὴν στάσιν τῶν τοιούτων ἐπιστημόνων, ἐνῶ συγχρόνως παραδέχεται καὶ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν εὐφυΐαν των, ἔτι περισσότερον θὰ δυσκολευθῆ ὁ ἄπιστος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπαρξίν πολὺ περισσοτέρων εὐφυῶν ἐπιστημόνων, οἱ ὅποιοι δὲν θεωροῦν ἀπαραίτητον νὰ ἀπαρνηθῶν τὴν θρησκευτικὴν τῶν πίστιν ἐν δόματι καὶ χάριν τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων. Τῶν τοιούτων ἐπιστημόνων ὁ κατάλογος εἶναι πολὺ ὑποβλητικὸς καὶ κατ' ἀριθμὸν καὶ κατὰ ποιότητα καὶ κῦρος καὶ αὐθεντίαν. Ὅταν ὁ Haeckel ἐν τῷ βιβλίῳ του «Ἱστορία τῆς δημιουργίας» ἔγραψε τὴν φράσιν: «ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὑπὸ πολλῶν παραδεγεμένον καὶ ἀποδεικνυόμενον ἐν τῇ φύσει σκοπὸν δισχυρίζομαι ὅτι τοιοῦτος σκοπὸς δὲν ὑπάρχει, εἰ μὴ μόνον δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι παρατηροῦν τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς, ἐν τῷ ζωικῷ κόσμῳ καὶ τῷ κόσμῳ τῷ φυτικῷ κατὰ τὸν μᾶλλον ἐπιπόλαιον τρόπον»,—ὅταν, λέγομεν, ἔγραψε τὴν φράσιν αὐτὴν ὁ Χαϊκελ, ἐπέτεθσαν κατ' αὐτοῦ ἀγρίως καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ τῆς ἐξελίξεως ὀπαδοί. Ἐάν αὐτὸς οὗτος ὁ Δαρβίνος περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ «ὁμολογῶ ὅτι εὐρίσκωμαι εἰς ὀδυνηρὸν ἀδιέξοδον», πολλῶ μᾶλλον θὰ ἀπορήσῃ ὁ ἀναγνώστης τῶν ἔργων τῶν ὀπαδῶν τοῦ Δαρβίνου μὲ τὰς κολοσσιαίας τῶν ἀντιφάσεις. Ὁ Haeckel καὶ ὁ Romanes καταφέρονται κατὰ τῆς τελολογίας· ὁ Huxley καὶ ὁ Grau—ἀμφότεροι ἐξελικτικοὶ—καὶ αὐτὸς ὁ Δαρβίνος δέχονται τὴν σκοπιμότητα. Ὁ Huxley ἀπεριφράστως δηλοῖ ὅτι «ἡ ἐξέλιξις, θεωρουμένη ὡς φιλοσοφικὴ διδασκαλία, οὐδὲ πῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν θεϊσμόν». Ὅταν δὲ ὁ Grau ἔγραψεν «ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς μεγάλην ὑπηρεσίαν τοῦ Δαρβίνου τὸ ὅτι ἐπανέφερεν εἰς τὰς φυσικὰς Ἐπιστήμας τὴν τελολογίαν», αὐτὸς ὁ Δαρβίνος τῷ ἀπήντησε «μοὶ εἶνε ἰδιαιτέρως εὐχάριστος ὅ,τι λέγετε περὶ τῆς τελολογίας». Κατ' αὐτὸν δὲ τοῦτον τὸν χρόνον, κατ' ὄν, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ὁ Δαρβίνος ἐξεφράζετο περὶ ἀδιεξόδου, ἔγραψε σὺν ἄλλοις «κλίνω μᾶλλον νὰ θεωρῶ τὰ πάντα ἀποτελεσματικὰ σκοπίμως λειτουργούντων νόμων». Καὶ τελειώνομεν μὲ ὅ,τι ἔγραψεν ὁ Huxley περὶ τῆς ἐν τῇ φύσει σκοπιμότητος, ἀποτελοῦν ἀμερόληπτον σύνοψιν τῶν σήμερον ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ παραδεδεδυμένων κατὰ τοῦ δογματισμοῦ τοῦ Χαϊκελ: «Ἀνάγκη νὰ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ὑπάρχει πολὺ εὐρύτερα σκοπιμότητος, τὴν ὁποίαν οὐδαμῶς θίγει ἡ θεωρία τῆς ἐξελίξεως καὶ ἡ ὁποία μάλιστα βασίζεται ἐν τῇ πραγματικότητι ἐπ' αὐτῆς ὡς ἐπὶ τῆς κυριωτέρας προϋποθέσεως.»

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

ΣΤ'.

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Συνεχίζοντες τὴν μελέτην τῶν ἔργων κοινωνικῆς προνοίας, κατ' ὄν τρόπον καὶ δι' ὄν σκοπὸν προδιεγράψαμεν ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ, μεταβαίνομεν ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν κρατικῆς πρωτοβουλίας κοινωφε-

λῶν ἰδρυμάτων, ἐπιφυλασσόμενοι μετὰ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν νὰ ρίψωμεν σύντομον βλέμμα καὶ ἐπὶ τῆς ὄλης παρ' ἡμῖν κοινωνικῆς νομοθεσίας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς. Διότι ἀναμφιβόλως δὲν δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ μεμονωμένων τινῶν καὶ σπασμωδικῶν κινήσεων μόνον, ἐφ' ὅσον φαίνεται ὅτι ὑπάρχει καὶ γενικωτέρα τις κατεύθυνσις, ἀφ' ἧς κυρίως ἐξαρθῶνται καὶ εἰς ἣν ἀποβλέπουσιν αἱ μεμονωμένα αὐτὰ κινήσεις, ἀλλὰ καὶ ὁρθὸν εἶναι ἐπίσης ἐν τῇ ἀναλύσει τῆς θεωρητικῆς κατευθύνσεως τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς τοῦ Κράτους νὰ μελετηθῆ συγχρόνως καὶ τὸ δυνατόν ἢ ἀδύνατον τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς καὶ νὰ ὑποδειχθῶσιν οὕτω οἱ παράγοντες, οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ συντελέσουν εἰς τὴν τοιούτην ἢ τοιαύτην ἐμφάνισιν τῶν πραγμάτων.

Οὐδεὶς δύναται σήμερον ν' ἀρνηθῆ ὅτι τὸ Κράτος τὸ Ἑλληνικόν, ἔχον βίον ἐλεύθερον μικρότερον τῆς ἑκατονταετίας καὶ παλαιῶν κατ' ἐπανάληψιν πρὸς τόσους καὶ τόσους ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς περισπασμούς, ἔχει νὰ δεῖξῃ καὶ νόμους καὶ ἔργα ἀξία κατὰ πάντα τῶν ὁμοίων τῶν ἑκατονταετηρίδας πολλὰς εἰρηρικῆς ζωῆς ἀριθμούντων πεπολιτισμένων κρατῶν. Διότι εἶναι γεγονός ὅτι, παρ' ὅλας τὰς ἀντιξοῦς περιστάσεις, τὰς ὁποίας γνωρίζει μετὰ ἡρωϊσμοῦ νὰ ὑπερνικᾷ ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ, καὶ παρ' ὅλα τὰ παράπονα, ὅσα θὰ ἠδύναντο οἱ ἀπαισιοδοξότεροι νὰ διατυπώσωσιν, ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ προόδους ἀνταξίας τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ ὀνόματος τῆς χώρας, ἥτις ἐπὶ αἰῶνας ἐχρησίμευσεν ὡς κοιτίς καὶ πηγὴ καὶ προμαχῶν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν εἶναι δίκαιον οὔτε ὁρθὸν ν' ἀξιοῖ τις περισσότερα τῶν ὅσα δύναται νὰ πραγματοποιηθῶσιν, οὔτε εἶναι φρόνιμον νὰ κρίνῃ τις μόνον ἐπὶ τῇ βάσει θεωρητικῶν ἀξιώσεων καὶ νὰ συγκρίνῃ πρὸς ὅ,τι γίνεται ἀλλαχοῦ, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τῆς ἰδιαιτέρας συνθήκας καὶ τὴν ἰδικὴν μας πραγματικότητα. Δυστυχῶς ὅμως πάντοτε σχεδὸν τὰ πράγματα κρίνονται παρ' ἡμῖν μόνον ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὰ ξένα, οὐχὶ δὲ σπανίως ἐπιδιώκεται ἡ ἀμελέτητος εἰσαγωγὴ συστημάτων ξένων πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν καὶ ἡ ὑποκίνησις ζητημάτων, τὰ ὁποία δυνατόν μὲν νὰ ὑπάρχωσιν ἀλλαχοῦ, ἐπ' οὐδενὶ ὅμως λόγῳ δύναται σήμερον νὰ ἀπασχολήσωσι σοβαρῶς τὴν ἑλληνικὴν κοινὴν γνώμην.

Ἄλλ' ὅταν κρίνεται ἡ κρατικὴ πρωτοβουλία παρ' ἡμῖν, συμβαίνει καὶ ἄλλο ἄτοπον ἀκόμη λησμονεῖται δ. λ. ν. συνήθως ὅτι τὸ Κράτος ἀποτελεῖ τὴν ἔκφασιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας καὶ ὅτι οἰαδήποτε κρατικὴ πρωτοβουλία ὀφεί-

λει ν' ανταποκρίνεται εις ανάλογον από μέρους τῆς κοινωνίας ἀναγνώρισιν τῆς ἀνάγκης τῶν λαμβανομένων μέτρων καὶ πρὸ παντὸς νὰ εὔρη πρόθυμον αὐτὴν νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν. Διότι δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ πρωτοβουλία, οὔτε ἡ θεωρητικὴ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν ζητημάτων ἐπίλυσις· χρειάζεται πρὸ παντὸς νὰ ὑπάρξωσι τὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα θὰ δοθῶσιν εἰς τὴν ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογὴν τῶν, ἄτομα μὴ χωρίζοντα τὸ ἴδιον συμφέρον ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ πρὸ παντὸς μὴ ἀναμένοντα τὸ πᾶν ἀπὸ τὸ Κράτος. Εὐτύχημα εἶνε ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς ὑπεδηλώσαμεν ἤδη καὶ ὡς θὰ ἴδωμεν περαιτέρω, ὑπάρχει ἐν ἀφθονίᾳ τὸ στοιχεῖον τῶν ἰδιωτικῶν πρωτοβουλιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐνισχύουσιν ἐν τῇ κοινωνικῇ του πολιτικῇ τὸ Κράτος, δυστυχῶς ὅμως ἐξ ὑπαιτιότητος πάντως τῶν ἀρμοδιωτέρων κύκλων ὁ πολὺς λαὸς δὲν ἔχει γνῶσιν τῶν πραγμάτων καὶ ἐγκαταλείπεται πρόχειρος λεῖα εἰς τὰς χεῖρας τῶν πρώτων τυχόντων δημαγωγῶν.

Εἶναι ὅμως ἀνάγκη μήπως νὰ προστεθῇ ὅτι αἱ ἐπανειλημμένα ἐσωτερικὰ ἀνωμαλῖαι καὶ αἱ συχναὶ πολιτικαὶ μεταβολαὶ δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὸ Κράτος μας νὰ δημιουργήσῃ παράδοσιν δι' ἑαυτὸ μονιμωτέραν καὶ σταθερωτέραν ἐν τῇ ἀντιμετωπίσει τῶν ποικίλων κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος ζητημάτων; Ἡ ἀγνοοῦμεν μήπως ὅτι πολλάκις ἐξαρτῶνται σπουδαῖα ζητήματα ἀπὸ τὰς προσωπικὰς ἀντιλήψεις τῶν ἐκάστοτε ἰθυνόντων τὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας καὶ οὐχὶ σπανίως ἀποτελοῦσι θέματα πολιτικῆς ἐκμεταλλεύσεως; Ἴδου διατὶ εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι τὸ Κράτος ἀποτελεῖ τὴν ἔκφανσιν τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν περισσότερα τῶν ὅσα δύναται σήμερον νὰ δώσῃ, ἐφ' ὅσον μάλιστα—προσθέτομεν τώρα—δὲν ἐμορφώθησαν ἀκόμη παρ' ἡμῖν σταθεραὶ ἰδεολογικαὶ κατευθύνσεις ἐν τῇ πολιτικῇ ζωῇ καὶ μόλις τώρα ἀρχεται ἡ σοβαρωτέρα τῶν πραγμάτων μελέτη.

Εἶδομεν τί ἐπιδιώκει ἡ Ἐκκλησία παρ' ἡμῖν καὶ πῶς κατορθώνει διεγείρουσα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ποινίου της νὰ δημιουργῇ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἰδρύματα ἐξυπηρετικὰ τῆς κοινωνικῆς εὐεστοῦς. Τὸ κράτος ἀναμφιβόλως ἔχει πλείονα τὰ μέσα, ἀλλὰ—πρέπει καὶ τοῦτο, πρὸ πάσης ἄλλης ἐρεῦνης, νὰ τονισθῇ—δι' οὗς λόγους εἴπομεν ἤδη, ἀγνοεῖ πολλάκις τὴν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας, παραγνωρίζει ἐνίοτε τοὺς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας ὀργανισμοὺς καὶ ἀπομονούμενον εἰς ἑαυτὸ ἀπομονοῖ συγχρόνως καὶ τούτων τὰς ἐνεργείας καὶ χάνεται οὐχὶ σπανίως εἰς τὸ γραφειοκρατικὸν σύστημα μετρίων ὑπαλληλίσκων μηδόλως δυναμένων νὰ ἐξαρθῶσιν εἰς ὕψος ἀνώτερον τοῦ ὕψους

τῆς γραφειοκρατικῆς τῶν τραπέζης. Ἀπόδειξις καὶ τοῦτο τῆς ἀρχῆς ὅτι τὸ Κράτος δὲν ἀποτελεῖ ἀπλὴν ἀφηρημένην ἔννοιαν ἀσχετον πρὸς τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὸ ἄτομα.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς τοιαύτης τῶν πραγμάτων καταστάσεως, τὴν ὁποῖαν ἀπαραιτήτως ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει πᾶς εὐσυνειδήτως ἐπιθυμῶν νὰ κρίνῃ τὰ πράγματα, δὲν δύναται ποσῶς ν' ἀγνοηθῇ ἡ ἐργασία, ἣτις τῇ κρατικῇ πρωτοβουλίᾳ ἐθεμελιώθη εἰς πλείστα ἰδρύματα κοινωφελεῖς ἐπιδιώκοντα σκοποὺς καὶ ἡ ὁποῖα πάλιν ἐξαρτᾶται ὅχι ἀπλῶς ἀπὸ τὴν εὐσυνειδήσιν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τῶν ἐργαζομένων ἐν αὐτοῖς. Προϊόντες θὰ ἴδωμεν τί γίνεται ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς παρακολουθήσεως τῶν ἡθῶν, ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς βοηθείας τῶν ὀλωσθήποτε πασχόντων καὶ ἀπὸ τῆς ἐπόψεως, τέλος, τῆς προστασίας τοῦ παιδός, τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἐργάτου, διότι ἐπὶ ὅλων αὐτῶν τῶν θεμάτων καὶ νόμοι ὑπάρχουσι καὶ ὀργανώσεις ἰδρῦθησαν καὶ προσπάθειαι καταβάλλονται οὔτε μικραὶ οὔτε ὀλίγαι, καὶ τῶν νόμων ὅμως χρειάζεται αὐστηροτέρα ἢ ἐφαρμογὴ καὶ τῶν κρατικῶν ὀργανώσεων ἀπαιτοῦνται οἱ ἀλτρουῖσται ἐργάται καὶ αἱ προσπάθειαι ὅλα ἔχουσι ἀνάγκην συντονισμοῦ καὶ τῆς ἀπὸ τοῦ λαοστοργικῆς ἐνισχύσεως, ἵνα δυνηθῶσι πράγματι νὰ τελεφορήσωσι καὶ ν' ἀποδώσωσι καρποὺς ἀνταξίους τῶν ἐπὶ τὴν ὅλην ἐργασίαν στηριζομένων ἐλπίδων.

E. Γ. Μ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πρωτοφανῆ ἐπιτίμια.

Εἶνε, πράγματι, πρωτοφανῆ τὰ ἐπιτίμια, δι' ὧν ἀπειλεῖ ὁ Πάπας τοὺς ὅπωςδήποτε εἰς σχέσιν τινα ἐρχομένους πρὸς τὴν «Action Française», τοὺς ἐμπνευστάς, τοὺς στηρικτὰς καὶ τοὺς συνεργάτας της. Πάντες οἱ ἀναγνώσκοντες τὴν ἐφημερίδα τοῦ βασιλικοῦ κόμματος ἢ οἰονδήποτε ἔργον τῶν ὀπαδῶν του, ἢ οἱ καθ' οἰονδήποτε τρόπον πρὸς αὐτοὺς συμπαθοῦντες καταδικάζονται εἰς στέρησιν τῆς θείας μεταλήψεως, εἰς ἀφορισμὸν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς στέρησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐλογίας καὶ κηδεύσεως. Ἡ στάσις αὕτη τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας προκαλεῖ δυσμενῆ σχόλια μερίδος τινὸς τοῦ ξένου θρησκευτικοῦ τύπου, χαρακτηριζομένη ὡς ἐπέμβασις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πολιτικὴν πρωτοφανῆ ὅλως ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν νεωτέρων χρόνων. Ὡς τὸ μᾶλλον δι' ἐπικίνδυνον ἀποτέλεσμα τῆς ἐπεμβάσεως ταύτης θεωρεῖται ἡ δημιουργία προηγουμένου, διότι τὰ κατὰ μίαν ἀντιδραστικῆς ἐφημερίδος λαμβανόμενα σήμερον μέτρα δυ-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐθαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορτή	Ἦχοι
ΙΟΥΛΙΟΣ	1 Κυρ. Δ' Ματθ.	* Ἀγ. Ἀναργύρων	Δ' γ'	
	8 Κυρ. Ε' Ματθ.	Κυρ. Ε'	Ε' δ'	
	15 Κυρ. Ἀγ Πατέρ.	> Ἀγ. Πατ.	Ζ' πλ.α'	
	22 Κυρ. Ζ' Ματθ.	> Ζ'	Ζ' πλ.β'	
	29 Κυρ. Η' Ματθ.	> Η'	Η' βαρὺ	

νατὸν νὰ στραφῶσιν αὐριον ἐξ ἀναλόγων λόγων ἐναντίον μιᾶς ἐφημερίδος φιλελευθέρας. Τὰ τοιαῦτα σχόλια δὲν πρέπει βεβαίως νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς καταδίκη τῆς ἀρνητικῆς παπικῆς στάσεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, ἣν διερμηνεύουν αἱ πολιτικαὶ βλέψεις τῆς «Action Francaise», ἐφ' ὅσον ἦτο καθήκον τοῦ Πάπα ἢ καταδίκη τῆς φιλοσοφίας ταύτης. Ἀλλὰ ἡ ἀγριότης τῶν ἀπειλουμένων ἐπιτιμιῶν ἐμποιεῖ τὴν ἐντύπωσιν τοῦλάχιστον τοῦ ἀναρμόστου καὶ αὐτὴ κυρίως προκαλεῖ τὰ δυσμενῆ σχόλια.

Ibsen.

Πανταχοῦ ἐωρτάσθη μετὰ τῆς προσηκούσης εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν του τιμῆς ἢ ἑκατονταετηρὶς τοῦ θανάτου τοῦ διασήμου νορβηγοῦ δραματικοῦ συγγραφέως. Περὶ αὐτοῦ πλείστα ἐγράφησαν, πολλάκις μάλιστα διὰ γλώσσης, ἢ ὅποια θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ἀμετροπέπεια ἀπρεπῆς καὶ διὰ τοὺς μᾶλλον ἀκολάστους τῶν συγγραφέων. Αὐστηρότατα ἰδίως ἐκρίθη ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου εἶνε ἀντιδημοτικὸν τὸ εἰς ἄκρον περιπτωσιολόγον πνεῦμα τοῦ Ibsen ἐξ οὗ προέκυπτε τὸ συστηματικὸν του μίσος πρὸς τὰ πλήθη καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ πλήθους, καὶ ἡ ἀρνησις τῶν γενικῶν περιπτώσεων. Οὕτω ἡ περιπτωσιολογία του κατέστησε τὸ ὄνομά του ἐν Ἀγγλίᾳ ταυτόσημον πρὸς τὴν ἀνηθικότητα. Καὶ ὅμως ὁ μεγαλύτερος μετὰ τὸν Μολιέρου σκημικὸς δεξιοτέχνης ἐδημιούργησε θέατρον, τὸ ὅποιον θὰ ἠδύνατο νὰ παραλληλισθῆ πρὸς σειρὰν δραματικῶν ὁμιλιῶν ἐπὶ δύο θεμάτων: «Τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κ ρδίση, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῆ;» Καὶ «Τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ;» Ὁ Ibsen κατέστησε θέμα τῆς ἀπὸ σκημῆς διδασκαλίας του τὴν παραφροσύνην τῆς ἐπιτυχίας, τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς αὐτοκτονίας καὶ τὴν τραγικὴν ἀδυναμίαν ἐνὸς ψευδορρωμαντισμοῦ, μετ' ἐνεργείας ὑπ' οὐδενὸς μεσαιωνικοῦ ρήτορος ὑπερβαθεῖσαν. Ὡς μόνην δὲ ἀπάντησιν εἰς τὸ δεῦτερον ἐρώτημα κηρύττει ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν δέον νὰ προηγήται τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, αὕτη δὲ οὐδέποτε πρέπει νὰ εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ καθήκον ἡμῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὅπως τὴν βλέπομεν. Ἀφθαστα εἰς κάλλος καὶ

πλούτον δραματικὸν ἐν τῇ νεωτέρᾳ φιλολογίᾳ εἶνε τὰ δράματα Peer Gynt καὶ Brand, ἀναδείξαντα αὐτὸν ἀπαράμιλλον δραματογράφον· ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἀκούεται ἡ αὐτῆ τοῦ Ibsen φωνή: «Θὰ εἶσαι μηδὲν μέχρις οὗ γίνῃς πιστὸς εἰς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ εἰς τὴν τῆς ἀληθείας ἐπιγνωσιν· καὶ δὲν θὰ καταστῆς πιστὸς ἐφ' ὅσον δὲν ἀνακαλύπτεις τί εἶσαι, τί ὀφείλεις, καὶ εἰς τίνα τὸ ὀφείλεις». Εἰς τὰ δράματά του ὁ Ibsen, ὡς περιπτωσιολόγος καὶ ἀρνητῆς τῶν γενικοτήτων, δὲν θέτει γενικὰ προβλήματα καὶ ἰδέας κατ' ἀφαίρεσιν ἀπὸ τῶν ἀτόμων, δὲν πραγματεύεται φέρ' εἰπεῖν περὶ τοῦ γάμου, ἢ τοῦ ἔρωτος, ἢ τῆς φιλοδοξίας κτλ., ἀλλὰ περὶ προβλημάτων ὀρισμένων συγκεκριμένων ἀτόμων: τῆς Νόρας καὶ τοῦ Τορβάλδου, τοῦ Peer Gynt καὶ τῆς Σολβέγης, τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Ρουμπέκ. Ἐν τούτοις παρακολουθῶντες τὴν ἀπὸ σκημῆς διδασκαλίαν τῶν δραμάτων του τούτων ἀποκομίζομεν ὅλως ἀπροσδοκῆτως τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ οἰοῦναι καθαρῶς προσωπικὰ προβλήματα τῶν προσώπων του εἶνε ἰδικὰ μας ἀτομικὰ προβλήματα, ἢ ζωῆ των ζωῆ ἰδικῆ μας, καὶ αἴφνης ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἢ περὶ ἐνὸς ἐλάστου ἐκφερομένη ὑφ' ἡμῶν ἐτυμηνωρία θὰ ἀποτελέσῃ τὴν βίωσιν τῆς ἀθωώσεως ἢ αὐτοκαταδίκης τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ μας.

Paul Sabatier.

Ἐπ' ἐσχάτων ἐτελεύτησεν ὁ Παῦλος Sabatier, ἀπὸ τοῦ 1919 καθηγητῆς τῆς προτεσταντικῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Στρασβούργου, ὀλιγώτερον πως γνωστὸς τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του August Sabatier. Ἀμφότεροι ἦσαν εὐφυεῖς θεολόγοι - προτεστάνται, ἀλλὰ τοῦ λίαν «μοδερνιστικοῦ» τύπου. Ὁ Αὐγουστος Sabatier ἦτο γνωστὸς διὰ τὴν συμπάθειάν του πρὸς τὸν Ἀπ. Παῦλον, οὐτινος ὅμως τὴν θεολογίαν δὲν ἱκανώθη νὰ ἐννοήσῃ ἐπ' ἴσης τὰ ἔργα του περὶ τῆς «Θρησκείας τοῦ κύρους» καὶ τῆς «Θρησκείας τοῦ πνεύματος» προδίδουσι ὀλόκληρον τὴν ἀδυναμίαν τοῦ γνωστοῦ προτεσταντικοῦ ὑποκειμενισμοῦ. Ὁ Paul Sabatier εἶνε ἐπ' ἴσης γνωστὸς ἐκ τῶν περὶ τοῦ ἁγ. Φραγκίσκου καὶ τοῦ Φραγκισκανισμοῦ ἔργων του, χάρις εἰς τὰ ὅποια ὁ ἐν λόγῳ ἅγιος κατέστη ὁ δημωδέστερος τῶν ἁγίων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ ἐκ τοῦ συγγράμματός του «L'orientation religieuse de la France moderne» δι' οὗ ἐπραγματεύθη τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Κράτος ἐν Γαλλίᾳ. Ἐχρημάτισεν ὁ ἐνθουσιωδέστερος ἐρμηνευτῆς καὶ ὁμιλητῆς τῆς «μοδερνιστικῆς» ἐν τῇ νεωτέρᾳ θεολογίᾳ κινήσεως,

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συγκληθεῖσα εἰς ἑκτακτον σύσκεψιν ἡ Ἱεραρχία τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνήλθεν εἰς ἐπανειλημμένας συνεδρίας κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα ἐν τε τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ. Ἀπασχόλησεν αὐτὴν πρὸ παντὸς τὸ ὑποβληθὲν εἰς τὴν Βουλὴν Νομοσχέδιον περὶ τῆς διοικητικῆς ἀφομοιώσεως τῶν Μητροπόλεων τῶν Ν. Χωρῶν μετὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τὰς γενομένας σχετικὰς συζητήσεις καὶ ἐνεργείας ὀλιγομελῆς ἐπιτροπῆ ἔξ Ἀρχιερέων καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καταρτισθεῖσα θὰ ὑποβάλλῃ σήμερον Σάββατον εἰς τὴν Ἱεραρχίαν σχέδιον διοικήσεως τῶν Μητροπόλεων τῶν Ν. Χωρῶν.

— Ἐτερον ζήτημα ἀπασχόλησε τὴν Ἱεραρχίαν τὸ τῆς διοικήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων. Μετὰ σχετικὰς ἀνακοινώσεις τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Σεβ. Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος, συνεζητήθη εἰδικῶς τὸ γνωστὸν σχέδιον τῆς διοικήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων τῇ συμμετοχῇ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Κατηρτίσθη δὲ καὶ διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ, ἣτις θὰ ὑποβάλλῃ τὸ πόρισμα αὐτῆς εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ σήμερον Σάββατον ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ.

— Τὸ ἀναθεωρητικὸν Δικαστήριον συνήλθεν εἰς τελευταίαν συνεδρίαν τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην. Ἐξήτασε δὲ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἱερέως Ν. Λούμη, διατάξαν νέας ἀνακρίσεις, αἵτινες ἀνετέθησαν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας, τὴν ὑπόθεσιν τῶν καθαιρεθέντων Διακόνων Αὔξεντιου Ἰωάννου, Ἀντωνίου Μπήτρου καὶ Ἀντωνίου Πρωτονοταρίου, ὧν ἐπεκύρωσε τὴν καθάρισιν, τέλος τοῦ ἱερέως Ἀθ. Δρομπάρη οὐτινος ἠλάττωσε τὴν ποινὴν εἰς δεκαοκτάμηνον ἀργίαν.

— Ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως (τεύχ. Β'. ἀριθμ. φύλλου 24, Μαρτίου 27, 1928) ἐδημοσιεύθη πράξις τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ὑγιεινῆς κτλ. ἀριθμ. 24. 826, δι' ἧς ὀρίζεται ἐτησίαι χορηγία ἐκ μέρους τοῦ Κράτους 10.000 δραμῶν εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Ἀσυλον τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

— Τὴν 6 μ. μ. τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη εἰς τὴν λαμπρῶς διεξαχθεῖσαν Σχολικὴν ἑορτὴν τοῦ Ὁραφανοτροφείου Χατζηκόνστα.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Μακ. Ἀρχιεπί-

σκοπος ἔθηκε τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ ἀνεγειρομένου ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, χοροστατήσας πρὸ τῆς τελείης ἐν τῷ προχείρῳ ξυλίῳ ναῷ καὶ διδάξας τὸν λαόν.

— Αὐθημερὸν παρέστη κατὰ τὴν σχολικὴν ἑορτὴν τοῦ ἐν Ταμπουρίοις—Κερασινίῳ τοῦ Πειραιῶς Ὁραφανοτροφείου τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ὁμιλήσας μετ' αὐτὴν πρὸς τὸ συρρεῦσαν πλήθος, εἶτα δὲ ἐπεσκέφθη τὴν ἐν τῷ Τιναιεῖ κήφῳ διοργανωθεῖσαν φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος.

— Λιωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαλεσίνης, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ὁ Ἱεροδιάκονος Θεόκλητος Βέργου εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἔξαφανισθέντος τοιοῦτου Λεοντίου Θένου.

— Διὰ Διατάγματος τῇ 13 Μαρτίου ἐν. ἔτους ἐκδοθέντος καὶ τῇ 3 Ἀπριλίου τοῦ ἰδίου ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 50 φύλλῳ τῆς ἔφημ. τῆς Κυβερνήσεως ὁ ἐν τῷ χωρίῳ «Σουφλάρ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριᾶδος Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους ἀποσπώμενος τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ «Μπεχτσιλέρ» Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν.

— Διὰ Διατάγματος τῇ 19 Μαρτίου ἐ. ἔτους ἐκδοθέντος καὶ τῇ 3 Ἀπριλίου τοῦ ἰδίου ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 50 φύλλῳ τῆς ἔφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Τουλίτσα, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας Κρινίτισης ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν με ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου.

— Διὰ Διατάγματος τῇ 13 Ἀπριλίου ἐ. ἔτους ἐκδοθέντος καὶ τῇ 21 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 64 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς διεισοῦς ἀργίας εἰς τὸν Ἱερομόναχον Παρθένιον Δρυμάλαν ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν τῆς ὡς εἴρηται Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας.

— Διενεργηθείσης ἐκλογῆς Ἱγουμενοσυμβουλίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἱερουσαλήμ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, ἐξελέγησαν Ἱγούμενος μὲν ὁ μοναχὸς Ἀγαθόγγελος Διαμαντόπουλος, σύμβουλοι δὲ οἱ ἱερομ. Γερμανὸς Λιάκος καὶ Ἰωακείμ Ρομποτσάνος.

— Τὸ ποσὸν τῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τῆς παρασκευῆς Ἀγίου Μύρου ἀνήλθεν εἰς δραχ. 197.201.60 κατὰ τοὺς δημοσιευθέντας ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» πίνα-

κας, τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο διεβιβάσθη διὰ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην εἰς δύο δόσεις, τῇ μὲν 29 Μαρτίου δρχ. 70 175, τῇ δὲ 7 Ἰουνίου δρχ. 127.026.60.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον φέρων τὴν ἐπίσημον στολὴν τοῦ ὁ Ἰνδὸς χριστιανὸς Σοντὸν Ἰουαίνη Νέλσον. Περιδεύει οὕτως ἐπὶ τρία ἤδη ἔτη τὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας, ἀναγινώσκει τὴν Ἀγίαν Γραφήν εἰς 25 γλώσσας (μέχρι τοῦδε, εἶπεν εἰς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, εἰς 25 ἐλπίζω δὲ ἀργότερον εἰς περισσοτέρας) ὁμιλεῖ δ' εὐχερῶς 5 Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἰδίως δὲ τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν.

— Πρὸ τινων ἡμερῶν ἐξέδραμεν εἰς Μονεμβασιά — Σπάρτην — Μυστράν — Τεγέαν ἢ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου χάριν ἀρχαιολογικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν σκοπῶν. Τῆς ἐκδρομῆς ἡγήθη ὁ κοσμητὼρ τῆς σχολῆς κ. Α. Ἀλιβιζᾶτος μετὰ τῶν καθηγητῶν κ. κ. Γ. Σωτηρίου καὶ Π. Μπρατσιώτου. Ἡ ἐκδρομὴ διήρκεσε 5 ἡμέρας. Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Μονεμβασίας, τῆς μόνης ἀρτίως σωζομένης μεσαιωνικῆς πόλεως τῆς Ἑλλάδος, ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον ἐνδιαφέροντα. Ὁ κ. Σωτηρίου ὁμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῆς ἀκμῆς τῆς πόλεως ὡς καταφυγίου τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ Φραγκοκρατίας καὶ Τουρκοκρατίας. Οἱ ἐκδρομεῖς μεταβάντες εἶτα εἰς Σπάρτην, ἐπεσκέφθησαν τοὺς ἀρχαιολογικοὺς τόπους αὐτῆς, εἶτα δὲ τὸν Μυστράν, τὸ ἔτερον, μετὰ τὴν Μονεμβασίαν, σπουδαῖον Κἄστρον τῆς Πελοποννήσου κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς Χρόνους. Εἰς τὴν Μητρόπολιν τοῦ Μυστρά ἐγένετο κατασκευαστικὴ λειτουργία ὑπὸ τῶν φοιτητῶν ἱερέων καὶ ψαλτῶν, μεθ' ἧν ὁ Καθηγ. κ. Σωτηρίου ὁμίλησε περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ζωγραφικῆς τοῦ ναοῦ. Ἐγένετο μετὰ ταῦτα ἐπίσκεψις τῶν ναῶν τοῦ Βροντοχίου (1365), τῆς Παντανάσης, ὅπου σήμερον ἡ γυναικεία Μονή, τῶν ἀνακτόρων τῶν Κατακουζηνῶν καὶ Παλαιολόγων, καὶ τῆς Ἀγ. Σοφίας. Ἡ ἱστορία τῆς πόλεως τοῦ Μυστρά ὡς καὶ ἡ ἱστορία τῆς Σπάρτης προκαλοῦν ἰδιαίτερον τὸ διαφέρον τῶν ἐκδρομῶν, οἵτινες ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν Σπάρτην παρέμειναν αὐτόθι καὶ τὴν ἐπομένην, ἐπισκεπτόμενοι τὰς μαγευτικὰς αὐτῆς τοποθεσίας. Τὴν ἐπομένην δι' αὐτοκινήτων μετέβησαν εἰς Τεγέαν, ὅπου ὑπεδέχθη αὐτοὺς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας κ. Γερμανὸς εἰς τὸν κῆπον τῆς «Ἐπισκοπῆς» ὅπου καὶ ὁ βυζαντινὸς ναὸς τοῦ Ἀγ. Νίκλου, παραθεῖς εἰς αὐτοὺς πλουσιώτατον γεῦμα. Ἡ ὑποδοχὴ, ἡ ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τῆς Α. Σεβ. ἐνεθουσίασε τοὺς ἐκδρομεῖς, διότι ὑπῆρξεν ὄντως θερμὴ καὶ αὐθόρμητος. Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπιστρέφοντες

σιδηροδρομικῶς εἰς Ἀθήνας καὶ διελθόντες διὰ τῆς ἐσχάτως ὑπὸ τῶν σεισμῶν καταστραφείσης Κορίνθου ἐθεώρησαν καθήκον των νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν Σεβ. Μητρ. Κορινθίας, ὃν καὶ συνεχάρησαν διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελούμενον ἔργον.

— Χθὲς Παρασκευὴν ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας καὶ παρέμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ πολὺ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΩΕΩΣ

Ἐπὶ τῆς Πολωνικῆς Κυβερνήσεως ἀπενεμήθησαν παράσημα ἐσχάτως εἰς μὲν τοὺς σεβ. Μητροπολίτας Νικαίας κ. Βενιαμίν, Χαλκηδόνος κ. Ἀγαθάγγελον καὶ Δέρον κ. Φώτιον ὁ Σταυρὸς τῶν ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν τῆς «Πολωνικῆς Παλινορθώσεως», εἰς δὲ τοὺς Πανιερ. Μητροπολίτας Μύρων κ. Πολύκαρπον, Λαοδικείας κ. Δωρόθεον καὶ τὸν Πρωτονοτάριον καὶ Διευθυντὴν τοῦ Ἀ. Πατριαρχ. Γραφείου κ. Χρ. Παπαϊωάννου ὁ Σταυρὸς τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ αὐτοῦ παρασήμου. Ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Πολωνικῆς Κυβερνήσεως ἀπένειμε τὰ παράσημα ταῦτα, διότι ἐκτιμᾷ τὸ ἔργον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ὀρθοδόξου ἐν Πολωνίᾳ Ἐκκλησίας καὶ ταῖς πρὸς αὐτὴν σχέσεσιν αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐν Κάρλοβιτς τῆς Σερβίας συνεκρονήθη γενικὴ «σύνοδος» τῶν ὑπερορίων ρώσων ἱεραρχῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ μητροπολίτου Ἀντωνίου. Ἡ «σύνοδος» ἡσχολήθη τὸ μὲν περὶ τὴν γνωστὴν ἐπιστολὴν τοῦ τοποτηρητεύοντος τῆς ἐν Ρωσίᾳ πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας μητροπ. Σεργίου περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας, ἣτις καὶ ἀπερρίφθη, τὸ δὲ περὶ τὴν δίκην τοῦ ἐν Παρισίοις μητροπ. Εὐλογίου. Χαρακτηριστικὸν εἶνε τὸ ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τοῦ ἐν Κάρλοβιτς κολλεγίου τῶν ρώσων ἀρχιερέων ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς «συνόδου» ταύτης ἀναγραφόμενον, ὅτι κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς εἰς ἐνδειξὴν ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος ἀπηρθύνθη χαιρετισμὸς πρὸς τοὺς προκαθημένους τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὧν ἐξήρσαν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Μελέτιον καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἑλλάδος Χρυσόστομον, ὡς ἐχθρικῶς διακειμένους πρὸς τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ «Ρωσικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν», ἐπὶ πλέον δὲ διὰ τοὺς πρώτους δύο πατριάρχας ὡς «ἐλθόντας εἰς κοινωνίαν πρὸς τοὺς ἐν Ρωσίᾳ ἀνακαινιστάς»!

— Τὸ ἐν λόγῳ κολλέγιον τῶν ρώσων ἀρχιερέων ἐν ἐγκυκλίῳ αὐτοῦ πρὸς τοὺς ὑπερορίους ὀρθοδόξους ρώσους δηλοῖ ὅτι, ἕνεκα τοῦ ἐπελθόντος σχίσματος

τῶν μητροπολιτῶν Εὐλόγιου καὶ Πλάτωνος ἀπὸ τοῦ κολλεγίου τούτου, καὶ ἕνεκα τῆς προτάσεως τοῦ ἐν Ρωσίᾳ τοποτηρηθέντος μητροπολίτου Σεργίου περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς νομότητος τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας, ἡ ὑπερόριος «Ἐκκλησία» προσωρινῶς ἀποχωρίζεται διοικητικῶς ἀπὸ τῆς ἐν Ρωσίᾳ ὑπὸ τὸν Μητροπ. Σέργιον καὶ τὴν σύνοδον αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὕλικοι πόροι πρὸς συντήρησιν τῆς «ἐκκλησίας» τοῦ κολλεγίου τούτου ἤρξαντο μειούμενοι, ἔκκλησις ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ρώσους ὅπως δι' εἰσφορῶν τακτικῶν συντελέσωσιν εἰς τὴν συντήρησιν τῶν κινδυνευόντων ἐκκλησιαστικῶν ἰδρυμάτων:

— Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ νέος ποινικὸς κώδιξ τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας προβλέπει τὴν ποινὴν τῆς φυλακίσεως διὰ τοὺς διδάσκοντας εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους θρησκευτικὰ καὶ διὰ τοὺς ἀναρτῶντας θρησκευτικὰς εἰκόνας εἰς δημόσια κτίρια.

— Ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ λήξαντος ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους τῆς ἀπὸ πενταετίας ἐν Μόσχᾳ λειτουργήσεως Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἀνακατασκευαστικῆς Ἐκκλησίας πληροφορούμεθα, σὺν ἄλλοις, καὶ τὰ διδασκόμενα ἐν αὐτῇ μαθήματα καὶ τὴν μέθοδον τῆς διδασκαλίας. Οὕτω αἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἔδραι εἶνε τῆς Ἀπολογητικῆς, τῆς Κ. Διαθήκης, τῆς Ἠθικῆς Θεολογίας, τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας, τῆς Πατρολογίας, τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, τῆς Ὀμιλητικῆς, τῆς Ποιμαντικῆς, τῆς Ἱστορίας τῆς Ρωσ. Ἐκκλησίας καὶ αἰρεσιολογίας, τῆς Ἱστορίας τῆς χριστιανικῆς σκέψεως καὶ τῆς ἀπολογητικῆς αὐτῆς δικαιώσεως, τῆς Ἐκκλησ. Ἀρχαιολογίας, τῆς Κοινωνικῆς Ἠθικῆς, καὶ τῆς Μεθοδικῆς τῆς καταπολεμήσεως τῶν αἱρέσεων. Ἐν σχέσει πρὸς τὴν μέθοδον τῆς διδασκαλίας μανθάνομεν ὅτι ἡ γενικὴ αὐτῆς βᾶσις εἶνε ἡ ἀπολογητικὴ, αἱ δὲ φροντιστηριακαὶ ἀσκήσεις εἶνε μᾶλλον πρακτικαὶ πρὸς ἄμεσον ἐφαρμογὴν εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ θρησκεία σπουδάζονται κυρίως ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς τῶν ἐπόψεως. Τὸ ὅλον σύστημα τοῦ κύκλου τῆς διδασκαλίας τῶν θεολογικῶν ἐπιστημῶν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ καθωρίσθη κατὰ τὸ ἐξῆς διάγραμμα: Κατὰ τὸ α' ἔτος ὡς θεμελιῶδες θέμα διδασκαλίας ἐτέθη ἡ «Ἐκκλησία», κατὰ τὸ β' ἔτος ὁ «Χριστιανισμὸς» καὶ κατὰ τὸ γ' ἡ «Θρησκεία». Ἰδιαιτέρα προσοχὴ καταβάλλεται εἰς τὴν πρακτικὴν ἀσκησιν εἰς τὸ κήρυγμα, οὗ τὰ θέματα, ὡς εἶνε εὐνόητον διὰ τὰς νῦν ἐν Ρωσίᾳ συνθήκας, εἶναι κατὰ προτίμησιν ἐκκλησιαστικο-κοινωνικὰ καὶ ἀπολογητικά.

Κατὰ τὸ λήξαν ἀκαδημαϊκὸν ἔτος αἱ τάξεις ἦσαν τρεῖς, ἦσαν δ' ἐγγεγραμμένοι περὶ τοὺς 50 φοιτητὰς

ἐν συνόλῳ. Μεταξὺ τῶν περυσινῶν ἀποφοίτων ἦτο καὶ μία γυνή. Ἡ Ἀκαδημία συντηρεῖται δαπάναις τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ εἰσφορῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΑΤΙΝΙΚΗ

— Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ αὐτοῦ «Χριστιανικοῦ Βήματος» οἱ ἐν Αὐστραλίᾳ Παπικοὶ συμποσοῦνται εἰς 1320046, μεταξὺ δ' αὐτῶν ἐργάζονται 7 ἀρχιεπίσκοποι, 17 ἐπίσκοποι, 11 παπικοὶ τοποτηρηταὶ καὶ 1779 ἱερεῖς. Εἰς δὲ τὰς κατολικὰς Σχολὰς τῆς Αὐστραλίας ἐργάζονται 9604 μοναχοὶ καὶ 913 μοναχοί.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὴν 20ὴν ἰσταμένου, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10ην π. μ. θέλει ἐνεργηθῆ ἐν τοῖς Γραφεῖσι τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἢ διὰ δημοπρασίας ἐκποίησης τῶν ἱερῶν ἀμφίων τῆς κληρονομίας τῶν ἀποβιωσάντων Ἀρχιερέων Γιαντισῶν καὶ Φωκίδος.

Ἀθῆναι τῇ 14 Ἰουλίου 1928.

Ἐκ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Παρνασσίδι Ἱεράς Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως οἱ ἐν Γραφῆ «Ἄγροὶ καὶ χέρσοι τόποι» τῆς Μονῆς καὶ οἱ ἐν Σουβάλα ἄγροί. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀμφίση τῇ 24 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10-2 π. μ. ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου συμβολαιογράφου καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνίσθωσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Προφήτου Ἡλιοῦ τῇ 28 Μαΐου 1928.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀμφίση ἱεροῦ Ναοῦ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μία οἰκία τοῦ Ναοῦ πρῶην Ἡλ. Κορδῶνη κειμένη ἐν Ἀμφίση ὑπὸ τοῦς ὄρους ταῦταριθμοῦ διωκηρῦξέως μας ἢς γνῶσιν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι προσερχόμενοι ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 24 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐν Ἀμφίση καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀμφίσης Ἰωάννου Ἰζιαμεζῆ, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Μητροπολίτου Φωκίδος. Ἐάν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἡμέραν δὲν προσέλθῃ πλειοδότης ἐπαναληφθήσεται ἡ δημοπρασία κατὰ τὰς ἐπομένους Κυριακὰς ἢτοι τὴν 1ην τὴν 8ην καὶ 15ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. Ἐν Ἀμφίση τῇ 5 Ἰουνίου 1928.

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 - Ἀθῆναι